

דפי יגור

יום ב', כ"ט באלול תשפ"ה, 22.9.2025, גיליון מס' 5083

הנהלת הקהילה 1.9.2025

(מקוצר וערוך על ידי העורך)

הגברה או מסיבות שנעשות בשטח הברכה, כנראה בשל הקירבה והמצב הטופוגרפי (הר מדרום וואדי) הרעש מגיע לבתים באופן שפוגע באיכות החיים של התושבים שגרים בסמוך.

החלטה: אסור לקיים בשטח הברכה ארועים עם הגברה או רעש בכל הימים ובכל שעות היממה.

מדיניות ארועים עם רעש בברכת שחייה

במדיניות התנהלות הברכה לקראת עונת הקיץ קבענו, שאי אפשר להכניס רמקולים, ולאור תלונות על ארועים עם הגברה, נדרש דיון זה כדי לחדד את הנקודה.

ישנן תלונות של תושבים מהשכונות הקרובות על רעש של

הנהלת הקהילה 3.9.2025

(מקוצר וערוך על ידי העורך)

החלטה: הוחלט לשנות את תוכנית ההשקעות ולשפר את חניה 21, וחניית הארכיון עם אספלט ותאורה, ולבטל רכישת טרקטור ובמת הרמה.

מחסום לשכונת הבלוקונים (מול חניית בית בת שבע)

לאור תלונות דיירים משכונת הבלוקונים והמצוקים על בעיות חניה בגלל אורחי יד למגינים וכן עקב כניסת אוטובוסים ורכבים של מטיילים לשכונה, הוחלט לשים מחסום עם הרשאה לכל החברים ומי שיקבל אישור ממרכז הנדל"ן. הפתיחה תהיה באמצעות האפליקציה, כפי שיש בשערים האחרים ביגור.

בדיון שמתקיים עולות ההתייחסויות הבאות:

חשוב שהשער יהיה סגור רק בשעות של פעילות יד למגינים ולא בכל השעות, למנוע הפרעה לכלל התושבים.

מקובל בהרבה קיבוצים להציב שערים, על מנת שרק מורשי כניסה יכנסו, מהטעם של חניה ובטיחות, אין כאן כל חדש.

בדיון שהתקיים בוועדת תכנון בעבר, לאור בקשת דורון להציב מחסומים לבטיחות, הוועדה לא אישרה, אך לוועדה אין אחריות כוללת על הנעשה בקיבוץ ולהנהלת קהילה יש, ולכן פתרון זה מוצע.

החלטה: הוחלט שהשער יהיה סגור בין השעות 17:00 ל-24:00.

עדכון תוכנית השקעות

בתוכנית השקעות 2025 הוחלט כדלהלן:

- הסדרת חניה 21 בכביש העוקף במצעים - 40 אש"ח.
 - הסדרת חניה ארכיון במצעים - 31 אש"ח.
 - החלפה בבניין לטרקטור קטן - 100 אש"ח.
 - רכישת במת הרמה - 120 אש"ח.
 - תיקון כבישים ומדרכות - 50 אש"ח.
- מטרת הסדרת החניות במצעים היתה כדי להסדיר את הבורות ולמקסם את מספר החניות שניתן לחנות במקום, היות ואספלט יקר.
- בחניה 22 בוצע אספלט היות והאספלט בא להסדיר את בעיית הניקוז שהיתה במקום.
- מאז הדיון בתוכנית, תמונת המצב השתנתה כדלהלן:
- הסתבר שבחניות 22 ו-21 אין כלל תאורה והחניות חשוכות. הבניין קיבל מהלול טרקטור קטן והבעיה של כניסה למקומות קטנים נפתרה.
- רכישת במת הרמה, הינו דבר יקר גם ברכישה וגם באחזקה ולנוכח הימים הדרושים ניתן לשכור במה. השימוש בטרקטור כפי שמתבצע היום עם סל הרמה תיקני, הינו תקין, למרות שבבמת הרמה יש פחות סיכונים.
- שימוש במצעים בלבד ידרוש טיפולים נוספים.

תמונת השער

שיה חנוכה מסתכלת על החצבים של נעמי וצופר קריב.

מתאימים מסיבות שונות. מיועדים לפרוייקט מינימום כ-200 דונם, שאולי יתרחבו, אם נרצה ואם נקבל אישור, עד המקסימום של כ-500 דונם. את האבוקדו גם היום מגבילים בגובה בגלל הקטיף, ולכן אפשר להקים מעליו פאנלים. כאמור אסור לפרוייקט לפגוע בתנובת השטח ביותר מ-20%. ביטול הפרוייקט יגרום להפסד גדול יותר. כמה שנתחיל יותר מוקדם, נתפוס יותר מוקדם "מקום" ברשת החשמל. כל הסיכון על היזם. גם אם הפרוייקט יפול עוד 3 שנים, יגור לא חייבת דבר. יגור לא צריכה לשעבד נכסים ולא לתת ערבויות. עלות ההקמה בין 100 ל-150 מיליון ש"ח. המהלך פטור מייוון ומיסוי לרמ"י.

עוז (דירקטור ב"דוראל"): בתגובה לשאלה, ל"דוראל" גב פיננסי רחב בבנק הפועלים ובבנק לאומי, המאפשר לה לקבל מימונים גדולים מאוד. הטכנולוגיה נבדקה והוכחה כמתאימה לגמרי לגד"ש. לגבי מטעים, אנחנו עוד לא שם. אבל ברבדים מתנהל כבר שלוש שנים פרוייקט אבוקדו, עדיין אין ניבה, אבל האינדיקציות טובות מאוד, כי שם יש בעיה של עודף שמש והפאנלים דווקא מצלים על העצים בניסוי, שנראים הרבה יותר טוב מהעצים בקבוצת הביקורת. עד 2027, מועד ההחלטה של יגור לגבי הסטטוס שלה בפרוייקט, כשותפה או כשכירה, כבר יהיו 3000 דונם ברחבי הארץ בהפעלה מלאה ונידע הרבה יותר ממה שאנחנו יודעים היום.

ישראל וולק: ליגור הסטוריה רעה של השקעות בפרוייקטים הקשורים באנרגיה. מה יקרה אם כולם יאגרו חשמל, השוק יהיה מוצף, וחברת חשמל לא תקנה?

עוז: אם היינו יכולים היינו מייצרים חשמל בלי אגירה. המדינה מכריחה אותנו לכלול את המרכיב הזה בפרוייקט. יכול להיות שבהתחלה חברת החשמל תרצה רק נתח קטן, אבל בהמשך זה גדל.

נטע: אנחנו לא תלויים בחברת החשמל, ואין לה מונופול. חסר חשמל בארץ וספקים פרטיים קונים את כל מה שחברת החשמל לא קונה.

גילי דניסקי: מה הסיכונים הפליליים מבחינת פרוטקשן וכו'?

עוז: לכל פאנל יש ביטוח. הבעיה קיימת, כמו בכל ענפי החקלאות, אנחנו בשיתוף פעולה עם המשטרה, בדרך כלל זה מסתדר. כאמור עוד שלוש שנים נדע הרבה יותר, ויגור תחליט מה שתוצאה.

יורם ברנע: מציע ללכת לאט, ללמוד ולהבין יותר, לכנס אסיפה עוד חודש ולהמשיך את הדיון. אני שומע על זה היום פעם ראשונה, וצריך עוד זמן.

דובלה ישורון: תומך בפרוייקט, מציע לעבוד בשותפות חצי-חצי עם "דוראל". חשוב שהתוכנית תכלול מנגנון של פרידה. שיגור תוכל לצאת מהשותפות מתי שהיא רוצה.

1. אישור פרוייקט אגרו-וולטאי (חקלאות ואנרגיה סולרית) בשטחי יגור עם חברת "דוראל"

דגן שוחר: מדובר בפרוייקט של שילוב חקלאות, פאנלים סולארים ומערכות אגירת חשמל בשדות חקלאיים. אנו בודקים את זה כבר תקופה מול חברות שונות. ישנו קושי הקשור לכך שרשויות התכנון מתכננות יעודים שונים לשטחים שלנו. היקף הפרוייקט למעלה ממאה מיליון ש"ח. המהות היא לייצר אנרגיה סולארית, לאגור אותה ולשחרר אותה לשוק בזמן הנכון. אפשר לנצל את השטח שלנו גם לחקלאות וגם לאנרגיה סולארית באותו הזמן. יובא לאישור בקלפי.

נטע (מנהלת פיתוח עסקי ב"דוראל"): ליגור ו"דוראל" הסטוריה ארוכה של פרוייקטים משותפים. "דוראל" כמה לפני עשרים שנה, התחילה כחברת שמאות, והיום יש לנו 280 שותפויות בקיבוצים ומושבים: "שדות אנרגיה" פרוייקט קרקעות, שפעם המדינה עודדה והיום כבר לא בגלל מצוקת הקרקע. הפנייה לחידוש של "חשמל ירוק", באה לא במקום אלא בנוסף לגידולים חקלאיים. יש עוד חברות. היתרון של "דוראל" הוא הניסיון שיש לה ולחברות אחרות אין. יש לנו היום מעל למאה פרוייקטים פעילים, נכון להיום כ-900 דונם כבר מניבים חשמל, ועד 2027 נגיע ל-3000 דונם. חקרנו סוגי גידולים שונים: גד"ש, מטעים וכרמים. יחד עם גופי המחקר השונים אנחנו כל הזמן בודקים גידולים ושיטות פיתוח. הרגולציה מתנה את קיום הפעילות באי-פגיעה בחקלאות. טווח הסטייה עד 20%, על ידי קיום "חלקת ביקורת" לכל חלקה סולארית. ישנה כבר טכנולוגיה שמתאימה את הפאנלים הסולאריים לשעות השמש ולצורכי הצמח. אנחנו יודעים מתי הגידול צריך צל ומתי נזקק לשמש. בוחרים את השטח ומקבלים אישורים תכנוניים (תב"ע), חותמים הסכמים מול חברת החשמל, ומחליטים מה וכיצד לגדל. השותף, שיגור רוצה, צריך להיות בעל ניסיון בתכנון והקמה עם הבנת הצרכים החקלאיים, יכולת להתמודד עם אתגרי חיבור לרשת החשמל ויכולות מימון (עד 90% מהיקף הפרוייקט).

יגור יכולה להיות "שותפה" או "שכירה" שלנו. ההחלטה לא חייבת ליפול עכשיו. אפשר לחכות איתה 3 שנים, עד סיום ההקמה של הפרוייקט. בשכירות יש פחות סיכון מצד יגור ופחות רווח. לאורך השלבים השונים הרבים בהקמה ובאישור, "דוראל" מעניקה ליגור סכומי כסף שונים (במאות אלפי שקלים) על פי ההתקדמות, בסדרי גודל שיכולים להגיע ל-4 מיליון ש"ח בשנה. ככל שהשטח גדול יותר, המענקים גדלים.

שלבים עיקריים: חתימה על הסכם מסחרי, בחינת חלופות תכנוניות, פנייה לוועדה המחוזית, דיון על תנאי סף להפקדה, הפקדת התוכנית, הגשת בקשה לחיבור לחברת חשמל, רישוי, הקמה. משך הזמן לתהליך 3-5 שנים.

דגן שוחר: השטח המיועד הוא מטעי האבוקדו מחרתיה מערבה. בשני הצדדים של כביש 6. שאר שטחי יגור לא

דגן שוחר: המהלך מגובה, כאמור, על ידי עורכי דין והחלטות רמ"י. אין הגבלה על שימוש נוסף מהסוג הזה בקרקע. אנחנו, כאמור, בני חורין לבחור את מידת הסיכון בשותפות הזאת.

עוז: הסיכון היזמי עלינו. עד היום לא היה קיבוץ שרצה מהתחלה לשים כסף ולהיות שותף, אבל נשמח לשותפות. השטחים תמיד נשארים של יגור.

יורם ברנע: האם האדמה בבעלות מלאה של יגור, האם יש הגבלות כלשהן על השימוש שלנו בקרקע?

מתווה יגור 2030

הצעת ועד ההנהלה: יגור רואה חשיבות בפיתוח העסקי. הפיתוח העסקי יתבצע על ידי ההנהלה העסקית של יגור באמצעות אח"ג
בעד - 144 מצביעים (48.48% מהמצביעים)

הצעת יפתח שחר: מטרה: בניית תוכנית חמש שנתית לצמיחה כלכלית והגדלת מקורות ההכנסה של הקיבוץ. הצמיחה תתבסס על תעשיות מתקדמות/הייטק.
באחריות אודי קינן, יו"ר יגור, להביא לדיון ציבורי בתוך 3 חודשים מתווה צמיחה יגור 2030
בעד - 117 מצביעים (39.39% מהמצביעים)
נגד שתי ההצעות - 36 מצביעים (12.12% מהמצביעים)
הצעת ועד ההנהלה התקבלה

מתווה יגור 2030

בעד - 158 מצביעים (50.16% מהמצביעים)
נגד - 157 מצביעים (49.84% מהמצביעים)
לא הושג הרוב הנדרש של 50%

כמה מילים על מצבות וזיכרון יונה ספר

בבית העלמין של יגור נחים כמעט 4 דורות של בנים וחברים. ראוי שהדרכים והשבילים בבית הקברות יהיו נוחים למבקרים בני כל הגילים, ויכבדו את הקברים. בכניסה לבית הקברות יש משטח אספלט נוח, אבל בית הקברות צומח לכיוון הכרמל והדרך לשם משובשת באבנים, מהמורות ותעלות והגישה אל קברות המשפחות מטלטלת ולא נוחה. אני מבינה שהתשובה תהיה "אין כסף", אבל אולי יישור הדרכים, שפיכת אספלט או מחלוטה יוכלו לפתור את הבעיה ולא ישוו לבית הקברות מראה של אתר בנייה. כך גם לגבי צינורות המים, המחוררים בלי הרף על ידי ציפורים או חזירים וגורמים להפסקת מים, לייבוש הצמחים ולעוגמת נפש של המבקרים. אחרי מעל 100 שנות קיום קיבו יגור צריך למצוא פתרון לבעיית ההשקיה, כי ציפורים וחזירים יהיו איתנו תמיד.

לגבי המצבות

מצבות הבטון בבית הקברות נעשו לראשונה כנראה בשנות ה-40-50 של המאה הקודמת. ישנם כאלה שאוהבים את המראה האחיד ואחרים לא. הרבה השתנה ביגור מאז בתפיסת השיוויון אצל החברים בכלל וגם בבית העלמין. תחילה לא הורשו המשפחות להוסיף משהו אישי על המצבות, אחר כך החלטה לא על ידי החלטה, אלא בתוקף המציאות. כך יהיה לדעתי גם בעניין המצבות. אני מקבלת את דעתו של גדליה, שרצוי לשמור על אורך וגובה המצבה, אבל אי אפשר להגביל את רצון המשפחות לתת למצבה עיצוב אישי, מה עוד שלעיתים הנוהג העכשווי עומד בניגוד לרצון הנפטר.

נ.ב. בהזדמנות זו תודה לוועדת אבלות על ליווי המשפחות בשבעה ולגדליה ולתלמה על עבודתם בבית העלמין.

גדליה טולפיין: נושא המצבות רגיש מאוד ולכן אנחנו מביאים את זה לציבור שיחליט. לגבי הדרכים, לפני כ-3 שנים הגשנו בקשה למשרד הדתות דרך המועצה לסדר דרכים מסודרות בבית העלמין, כשברור שיש בעיה. קיבלנו כסף רק להחלפת הגדר. בשנת התקציב הבאה (אם יהיה תקציב) נגיש בקשה חוזרת ונכווה לטוב. יום טוב ושבע טוב ושקט.

אמיר אלעד: הדברים נאמרו בצורה מכובדת והתקבלו בהחלטה בצורה מכובדת על ידי הנוכחים. כך נכון לעשות ונכון להתנהג.

מציע: גיבוש צוות חברים, מוסכם על חותמי הבקשה וועד ההנהלה, שיובא, תוך שבועיים לכל המאוחר, לאישור האסיפה והקלפי (וממנה יקבל את סמכותו, ולא מההנהלה או מהוועד) ויקבל זמן קצוב להבאת המלצה לאסיפה.

יעל ס"ט רשף: הנוהל הנכון בהצעה לסדר הוא, דובר אחד בעד (זה מה שאמיר עשה) דובר אחד נגד, ואז הצבעה. אם ההצעה לסדר נופלת, הדיון ממשיך.

יעל שמשי: ההצעה לסדר רומסת את בקשתם של החברים שהתגייסו לחתימה ושאר התומכים בה. כולנו בוגרים מספיק לקיים את הדיון באסיפה.

אבשלום שוחר: עצם הדיון בנושא אישי באסיפה מאיים על אורחות החיים שלנו. יש דרכים ראויות יותר לדיון בנושא אישי. באסיפה אי אפשר להיכנס לפרטים, במיוחד לא לפרטים אישיים. מציע לחזור למסורת יגור של דיון אישי בפורום סגור, רגוע, ענייני, ולא באווירה טעונה כל כך כמו באסיפה.

הצעת אמיר אלעד התקבלה.

בקשת חברים להצבעת אמון מחודשת במנהלת משאבי אנוש

אמיר אלעד: הסיטואציה לא נוחה, אבל עברו שלושים יום ממועד הגשת הבקשה ואנחנו מחוייבים לדון בה.

אריאלה וולק: לא זכור לי הבאת דיון אישי לאסיפה. תמיד נבחר ועד אד-הוק.

אודי קינן: מציע הצעה לסדר, מפאת רגישות הנושא, להסיר את הנושא מסדר היום, לטובת הקמת צוות אד הוק.

אמיר אלעד: דוחה את ההצעה לסדר. היה זמן להנהלה לבקש זאת קודם. יש לפעול לפי התקנון.

יפתח שחר: אי אפשר להציע הצעה לסדר לפני שהנושא הוצג, זה אבסורד. צריך להציג את הנושא בצורה מכובדת, ואז, אם כך יוחלט, להורידו מסדר היום, ואני מאוד מקווה שכך אכן יוחלט.

קובי סער: אני מייצג קבוצה גדולה של חברים שחתמה על הבקשה. לפני למעלה מחודש פנינו להנהלה. הסכמנו לתיווך, לגישור ולפשרה. מדובר בתהליך דמוקרטי לגיטימי להצפת דיון ציבורי חשוב. חשוב שהציבור ידע את העובדות (ממשיך בתיאור מפורט של הטענות וסוגיות הביקורת).

עם הכי הרבה ותק, משייכים את הנכסים בעלי הערך הנמוך ביותר. אני מציע לכלול בהצעה מנגנון שיבטיח החזרת אותה השקעה לחברים הוותיקים על ידי יגור. מדובר בהוגנות מינימלית.

אהוד כוכבי: מציע לא להיכנס עכשיו לנושא המימון. כדאי שנעשה אותו בנחת. מציע להקצות מיד את הכסף, כמיליון ש"ח, ולהתחיל כבר עכשיו לתכנן את הדירות הבאות בחשבון לממ"דים (220 דירות), כדי שנוכל להתחיל בביצוע מיד עם אישור התוכנית. אני גם מציע למנות חבר, שיהיה מופקד על הקשר בין החברים והמתכננים. התוכנית הזאת הוצגה כבר ב-15.12.2023. אפשר היה מזמן להתחיל את הבנייה. חבל על הזמן. צריך להתקדם מהר.

שמוליק זעירא: מסכים לתוכנית שנוקי הביא. מוחה על ההזנחה משך 8 שנים לבניית הממ"דים. מוזל שלא נפלו כאן טילים ורקטות. במעגן מיכאל החליטו ללכת על "חדרים ממוגנים", מציע לאפשר את החלופה הזאת במקומות בעייתיים גם אצלנו.

איילת סוויצקי: אני גרה בשכונת ההר, ללא ממ"ד. ולמרות זאת, מצטרפת לבקשה של נוקי, לא לקשור את הממ"דים לנושא האיוונים, כדי לא לעכב את הדיון, וכדי שלא נצא קרחים

אודי קינן: נאמרו אתמול באסיפה דברים קשים. אני מתנצל באופן אישי. מקווה שלא יחזור אירוע כזה.

רמי פלג: מצטרף להתנצלות. מציע לקיים אסיפה מיוחדת עם עורך דין, ללימוד מסודר של מבנה האסיפה וכללי הדיבור.

המלצת ועד ההנהלה בנושא הממ"דים

נוקי נויפלד: אחרי 7 חודשים אנחנו מביאים תוכנית עבודה מסודרת. לא ניכנס לכל הפרטים התכנוניים. התוכנית עברה הרבה גלגולים, כדי להתאים אותה לדירות השונות של החברים ולמשאבים הכלכליים של יגור. אני מעריך שיידרשו כמה אסיפות כדי להגיע להסכמות (מציע את ההצעה)

שלמה מורן: ההתרשמות שלי שנעשתה עבודה יסודית, כדי לבנות כמה שיותר ממ"דים כמה שיותר מהר. עדיין, בזה שהתוכנית מציעה ש-75% מהעלות יפלו על החבר, היא מתעלמת מהמטרה העיקרית של פרוייקט הממ"דים לפי חוברת השינוי, "העלאת ערך הדירות הישנות והנחותות בערכן לפחות לסביבת הערך הממוצע של הדירות ביגור". הדברים אמנם נוסחו לפני 7.10, אבל עדיין מדובר בעיקרון חשוב, שבא ליישב חוסר הוגנות קיצוני שקשור בתהליך השיוך: החברים

מכאן ומכאן, ללא ממ"דים וללא איזונים, וכדי שנגיע תוך שלוש שנים למצב שכל הדירות ממוגנות.

שני זהבי דניסקי: האם נערך מיפוי מדויק בשכונת הטניס? האם יגור מתחייבת לבצע את שלב ב'?

נוקי נויפלד: ודאי שנקיים את שלב ב'. נתחיל בשכונת הכביש והסילו ונגיע לכל השכונות. התקציבים שהוצגו כאן כוללים את הכול. התכנון הוא לגודל סטנדרטי 3X3 מ"ר.

אלחנן (המתכנן): המיקומים שנבחרו נעשו על בסיס בדיקה מדוקדקת, מי שיעשה את זה עצמאי יכול ליפול על בעיות ועלויות גדולות, גם יפסיד את הניסיון והידע של אנשי המקצוע שלנו, התכנון שכבר נעשה וכלל את הרישוי מול פיקוד העורף. תהליך "קורת גג אחת" - כדאי ומשתלם לכולם. "שיפור מיגון" (דירות ממוגנות) לא עדיף. מדובר באותה עלות כמעט, לא מגדיל את הבית, ולא נוח. הגדלת הממ"ד ל-3X4 מ"ר והוספת "חדר רטוב", לא בתוכנית שלנו, ייקר מאוד, וספק אם אפשרי תכנונית. מי שירצה ויוכל, התוכנית לא אוסרת את זה.

נוקי נויפלד: פיקוד העורף אוהב את התוכנית ומוכנים לעזור. צריך לנצל את ההתלהבות שלהם כל עוד היא ישנה.

רמי פלג: אני "השליח הלא פופולרי". בגלל שינוי המיסוי חסרים לנו 10 מיליון ש"ח לתוכנית המשק לשנה הבאה. העסקים "נשחטים", אנחנו משלמים על המשך תהליך השינוי, כשנגיע איתו ב-2029 לרמ"י, יגור תצטרך לשלם, והרבה מאוד. אם לא נתחיל לשים כסף בשביל זה בצד, לא נוכל לשייך, שיפוף דירות קטנות לצעירים באולפן וב"מבטח" (רק באולפן יעלה 5 מיליון ש"ח). זה קריטי מבחינת הצעירים שגרים בדירות

שהולכות לשיוך, יצטרכו לפנות ואין להם איפה לגור. אתגר נוסף - חוב הקיבוץ לחברים, שצריך להקטין או להסדיר. כל אתגר נוסף, הממ"דים או אתגר אחר, יכול להביא את יגור לפשיטת רגל. התוכנית הזאת דורשת מאיתנו להקצות 2-3 מיליון ש"ח. אי אפשר הכול ביחד. מתווה 25-30 אומר: צוות רב דורי יטפל קודם כול בתקציב ובהמשך, באיזונים, בפנסיות שלא שולמו לצעירים ושטר חוב לחברים על פירות נכסים על פי החוברת. הולכות להתחלף הנהלות ויו"ר הוועד החדש יצטרך לגבש החלטות לאסיפה איפה להתקדם.

יוסי בקר (גזבר): אין מה להשלות את החברים, לא יהיה בתקציב 2026. אפילו את מה שציפינו לקבל עבור 2025 ממס הכנסה. היום נודע לי שדורשים מאיתנו חזרה 20 מיליון ש"ח שכבר קיבלנו, עבור 2021-2023. צריך להתכונן לרע מכול. קחו בחשבון, שכל העלות תהיה עליהם. גם בעסקים התחזית שרווחי התאגידים יקטנו מהתוכניות.

יפתח שחר: לא אבנה ממ"ד, אין לי 150,000 ש"ח. תודה לרמי ש"הרים את הרחפן". אנחנו רצים עם שני תהליכים, שלכל אחד מהם מחירים פיננסיים חברתיים, ומלחמת דורות. קל להציע "לנתק את האיזונים מהממ"דים", אבל זה לא פותר את בעיית נישול הוותיקים מזכויותיהם. אם יכולתי להפסיק את ריצת האמוק לשיוך, כל הדיון הזה על המיגון היה אחר. ועכשיו עוד יותר ברור שצריך לא רק תוכנית חומש קיצוצים, אלא תוכנית חומש פיתוח כלכלי והגדלת המקורות. מתבקשים כאן שנה אחרי שנה קיצוצים בבשר החי, וניסוח ערכי היסוד, כי לא דאגנו מספיק למקורות הכלכליים, שיאפשרו לנו לשמר את הקהילה.

הדיון יימשך

יגור עם משפחות החטופים אורלי זעירא

עם המילים SOS, החברים הקיפו אותה ובעזרת האפליקציה נדלקו הפנסים בסנכרון ויצרו את המילה SOS - מסר ברור, עוצמתי ומרשים, שנלכד בעדשת הרחפן והפך לחלק ממיזם עולמי. ואז, באופן ספונטני ומרגש, בקעה מתוכנו שירה שקטה של "לו יה". קול אחד התחבר לאחר, עד שכל המעגל התמלא בהמייה רכה ומקווה. לרגע אחד קיווייתי באמת ובתמים, שהשירה הזו מצליחה לחצות גבולות ולהגיע אל המחשכים של עזה, אל ליבם של אחינו ואחיותינו שעדיין מוחזקים שם.

האירוע היה הצלחה גדולה, לא רק מבחינה ויזואלית, אלא בעיקר ברגש ובאחדות שהוא יצר. קהילת יגור הראתה שוב את הלב הגדול ואת היכולת לעמוד יחד למען מטרה משותפת.

כשיון מלכין ביקש את עזרתי בארגון אירוע מחאה וסולידריות למען החטופים, לא היססתי לרגע. ידעתי שזה המעט שאנחנו יכולים לעשות. **יאנה** גם היא לא היססה, ויצאנו לדרך.

ביום שלישי התכנסנו יחד, אנשי יגור, בעיגול. עשרות אנשים, נשים וילדים, עם טלפונים מוארים בידיהם, שהפכו בבת אחת לים של אור. באמצע העיגול הצבנו כתובת צהובה

רקע

בקיבוץ יגור יש כ-370 יח"ד שאין בהן חדר ביטחון (ממ"ד). בשלב ראשון אנחנו מתארגנים למיגון 220 יח"ד. לאור המצב הבטחוני ומתוך רצון לסייע לחברים, החליט הקיבוץ על קידום פרוייקט של בניית ממ"דים לבתי החברים. ניהול הפרוייקט: נוקי נויפלד. חברה מפקחת: "דנסקי" ניהול ופיקוח. מטרת הפרוייקט: יצירת תהליך מיטבי לחברים, הכולל פתרון מקיף להוספת ממ"דים לכל הבתים בקיבוץ.

תכולת העבודה שהוגדרה לגוף הפיקוח של הפרוייקט

בניית 180-220 ממ"דים צמודים לבתים קיימים (דיירים ותיקים) בקיבוץ בשיטת GSB או בשיטה הקונבנציונלית, בנייה במקביל במספר מתחמים בקיבוץ. ניהול הליכי תכנון ובניית קבוצות תכנון לפרוייקטור (קונסטרוקטור, יועץ קרקע, רישוי). ניהול הליך אישור והיתרים מול רשויות סטוטוריות ופקע"ר (פיקוד העורף).

עלות ממ"ד ממוצעת 186,000 ש"ח.

עלות כללית משוערת 53,700,000 ש"ח.

המלצה של גוף הפיקוח

לאור המורכבות עם שאר השכונות כדאי שנתחיל עם חבילה אחת ולא נחכה עד לסגירה מלאה של כל הפרוייקט. אפיון חבילת עבודה מספר 1 - לבחור שכונה אחת או שתיים, שהעמדה שלה סגורה באופן עקרוני, קרי שלא נדרש שם העתקת תשתיות ו/או פתרון יצירתי מול הדיירים (לא מחייב הצבה סופית). יציאה להשלמת צוות התכנון - בחירת קונסטרוקטור כמתכנן ראשי ותחתיו יועץ קרקע ועורך בקשות (עבור ממ"דים במסלול שאינו פטור מהיתר). תחילת עבודות מקדימות לשלב התוכן - קידוחים ודו"ח קרקע, תכנון עקרוני של הממ"דים (קונסטרוקציה/חשמל/אינסטלציה). הכנת חומר המכרז לקבלנים - תוכניות עבודה, כתבי כמויות ומפרטים. יציאה למכרז קבלנים לחבילה מספר 1 - שלב זה יאפשר לדייק את האומדן התקציבי "על אמת" עם ההצעות שנקבל. הגשת תכנון לאישור פקע"ר - עם קבלת המיקום הסופי תחילת הליך ההגשה לפקע"ר.

נושאים מהותיים לדיון

מה עושים במקרה שחבר קיבוץ אינו מעוניין לבנות ממ"ד וחבר קיבוץ שגר מעליו כן מעוניין? אפשרות א' - הגדרה ברורה וכוללת שכל החברים שאין להם ממ"ד בבית מחויבים להוסיף ממ"דים - יש לבדוק האם ניתן להגן על החלטה כזאת משפטית. אפשרות ב' - בונים קירות ממ"ד בקומה התחתונה, שתתמודד את הממ"ד העליון, ללא גישה לחלק התחתון. עלויות כל הממ"דים האלו יתווספו לעלות התשתיות של הקיבוץ ויועמסו באופן שווה על כלל החברים. אפשרות ג' - החבר שגר למעלה ישלם על כל העלות, לרבות

עלות הממ"ד התחתון.

אפשרות ד' - לא יבוצע ממ"ד לחבר בקומה העליונה.

ההמלצה להנהלה: אפשרות א' - כפופה לבדיקה משפטית שהדבר אפשרי.

מימון

ישנה החלטה שמימון התשתיות (כ-60 אש"ח לממ"ד) יבוצע ע"י הקיבוץ. השאלה איך תמומן עלות הקמת הממ"ד? אפשרות א': הקיבוץ יקבל הצעות מימון לכל הפרוייקט משני גופים לפחות (אחד מהם יהיה "משקי עמק יזרעאל"). הקיבוץ יהיה ערב לחוב ובצורה כזאת החבר יקבל את תנאי המימון הכי טובים, ובמקרים מסויימים יכול להיות שזאת הדרך היחידה של החבר לקבל מימון. בשביל שזה יקרה צריך לוודא שניתן יהיה לייצר הגנות לקיבוץ מול חבר שאינו מחזיר את ההלוואה.

אפשרות ב': הקיבוץ ינסה להביא לחברים הצעות למימון וכל חבר ינסה לסגור את המימון בעצמו.

אפשרות ג': הקיבוץ לא יהיה מעורב במימון וכל חבר יאלץ להסתדר בעצמו.

ההמלצה להנהלה: אפשרות א' - בתנאי שניתן יהיה לייצר מנגנון הגנה על הקיבוץ וסנקציות על החבר במידה ולא ישלם את החזר החוב.

החלטות שנידרש לקבל ונושאים פתוחים

אישור חברת הפיקוח: לאחר בדיקה של מספר גופים לליווי הפרוייקט ההמלצה להתקדם עם חברת "דנסקי" (שגם הכינה את האומדנים שהוצגו), חברת פיקוח מנוסה, שתלווה את התהליך מתחילתו ועד סופו (שכ"ט - 3% מעלויות הבנייה). אישור התחלת מפגשי חברים להסבר על התהליך והתוכנית. אישור הכנת מכרז קבלנים לחבילה 1, בהתאם להמלצה של חברת "דנסקי".

קבלת החלטה לגבי הנושאים שהועלו לדיון.

המשך בדיקת הנושאים הפתוחים (בהתאם להחלטות ההנהלה):

בחינה משפטית לגבי היכולת לחייב חבר להוסיף ממ"ד לבית שלו ולממן אותו.

בחינה משפטית לגבי החשיפה והדרכים להתמודד איתה במימון הפרוייקט.

בחינת אפשרות המימון מול "משקי עמק יזרעאל" ובנקים מסחריים.

הצגת הפרוייקט בשלמותו וקבלת אישור לביצוע בהנהלה/אסיפת הקיבוץ.

הקמת צוות ערעורי חברים.

הצעה להצבעה לאסיפה

הפרוייקט יצא לפועל בכפוף לסעיפים הבאים:

הפרוייקט יכלול מינימום 100 ממ"דים.

אישור תקציב יגור מאוזן הכולל בתוכו החזר קרן וריבית לפרוייקט.

תנאי מתלה למימון: 75% החבר, 25% הקיבוץ - תחילת הפרוייקט לאחר תשלום מלא של כל החברים בבנק וחתימה על הסכם.

אחריות הבנייה על קיבוץ יגור (עד סיום תהליך השינוי).
 חבר שגר בקומה ראשונה ולא מוכן להיכנס לפרוייקט, יגור
 תחתים אותו על כך שהוא לא מוכן לבנות וככל שהוא או
 יורשיו ירצו בעתיד לבנות ממ"ד, הם יצטרכו לשלם עליו. יגור
 בונה את הקומה הראשונה ללא חיבור לבית ומשיתה את
 העלות על כלל הפרוייקט - יגור בונה בבתי קומות את הקומה
 הראשונה ולאחר הסכמת החבר פורצת את הקיר להשלמת
 הבנייה.

מימון וליווי בנקאי (מרוכז ע"י יגור) - באחריות החבר מול
 הבנק (יגור תסייע להנגיש את הנושא מול הבנקים לחברים).
 חבר אשר תקציבו במינוס - לא יוכל להיכנס לפרוייקט.
 מי שבנה בעבר ממ"ד, יתקזז בשלב האיזונים ככל שיוחלט
 עליהם בעתיד.
 הסכם משפטי בין החבר לקיבוץ - לאחר אישור העקרונות,
 באחריות הפרוייקטור לעריכת הסכם מול היועמ"ש ולאישור
 ועד ההנהלה.

(ערוך)

שלמה מורן: תוך כדי הדיון על המתווה החמש-שנתי צץ וחזר לו הדיון על שיטת המיסוי. מסתבר, שלדעת חברים בהנהלה מיסי איזון אינם צודקים. ברצוני להבהיר, מיסי איזון הם למעשה שיטת מיסוי פרוגרסיבי הנהוגה בכל המדינות המודרניות: מי שמרוויח יותר משלם יותר מיסים. השיטה השנייה הקיימת אצלנו ובקיבוצים מתחדשים אחרים היא מס גולגולת, שריד מפואר מימי הביניים.

לימור גינדין: עברו כבר 8 שנים מאז ההחלטה על שינוי אורחות החיים בקיבוץ, ועדיין נגבה "מס איזון פרוגרסיבי" ממספר קטן של משפחות. בפועל, אותן משפחות נושאות על כתפיהן נטל לא שוויוני, בזמן שרוב הקיבוץ כבר לא משתתף. זה לא צודק ולא שוויוני.

יוני שמשי: לשלמה, צריך לבדוק, אם מס האיזון לא הפך למקור תקציבי לממן סבסודים, שלמרב האירוניה ניתנים באופן אחיד, בדיוק כמו מס גולגולת. הפיתרון, אולי, שמה שנגבה פרוגרסיבית, גם יחולק פרוגרסיבית, למי שזקוק, לא לכולם.

רמי פלג: כרגע הנושא אינו עומד לדיון, גם לא בהקשר מתווה 2030. דעתי האישית, כאשר הקיבוץ היה שיתופי, העיקרון המנחה היה: תן כפי יכולתך וקבל על פי צרכיך. וכך נבנה התקציב: מספר ילדים, סטטוס משפחתי ועוד. עיקרון השוויון היה ברקע, אבל אף פעם לא היה באמת שוויון בקיבוץ, אולי היה שוויון הזדמנויות.

כאשר קיבוצים החליטו להפוך למתחדשים, השינוי עמד על 3 רגלים: מודל התפרנסות (כל אחד מקבל תקציב ע"פ התפרנסותו), שיוך דירות (ע"פ ההחלטות שמתקבלות בכל קיבוץ באופן ספציפי) ומודל פירות נכסים - חלוקת דיורדינדים ע"פ נוסחאות, ככל שיש מה לחלק (ביגור הדיבנדנים עוברים לתקציב הקהילה ע"פ מדרג שימושים). אני מתנגד למס איזון מהטעמים הבאים:

א. לכל משפחה האתגרים שלה. ב. בבדיקת ההכנסות לבית אב, אנו רואים רק את התלוש ולא נכסים אחרים שקיימים, כגון בתים מחוץ ליגור, רווחים מפעולות פיננסיות, רווחים שאינם מדווחים ועוד.

היום, אנו ממסים משפחה שעובדת קשה מאוד במימון גידול ילדים ומשכנתא. אבל לא ממסים זוג פנסיונרים שההכנסה הנקייה שלהם הינה 18,000 ש"ח. אם אנחנו מחפשים צדק מוחלט, אזי צריך לבחון את כלל ההכנסות והנכסים שיש לכל החברים, להחליט מה השכר הפנוי הראוי, שיהיה לכל משפחה על פי הסטטוס שלה, ואז לעשות קיזוזים. זה בחיים לא יקרה, עברנו את השלב הזה ונשארו עם העיוות שקל ליישום, מס ע"פ הכנסה, בלי קשר לכמה נכסים יש לחבר בחוץ, או מה ההוצאות שיש לכל משפחה ומשפחה.

בהרבה מאוד קיבוצים, שהתחילו עם מס איזון לאחר השינוי, הוא בוטל. הערבות ההדדית משולמת מההכנסות המשותפות מהנכסים המשותפים.

כרגע, בגלל הצורך לאזן את התקציב מ-2026 והלאה, עם פחות הכנסות של 10,000,000 ש"ח, לא נוכל לגעת במס האיזון, אבל כעיקרון, לכשהמצב יאפשר זאת, אני סבור שיש לשאוף לצמצמו עד ביטול, ואם צריך - ולהעלות את המס האחד לכולם.

השינוי בתקציב 2026 היה אמור להתחולל ב-2018, לשמחתנו, ניתנה לנו ארכה עד כה, ונצטרך במאמץ משותף ובהסכמות, לאזן את ההוצאות שלנו מול ההכנסות, בטח שלא דרך מס האיזון.

אורלי מורן: מס אחיד (גולגולת) אומר סכום אחד לכל חבר בלא קשר למצבו (הפיננסי, הבריאותי והמשפחתי). ולשם דוגמה שטחית, חבר שמרוויח שכר מינימום, ויש לו שני ילדים בגיל הרך, ישלם אותו סכום כמו חבר, שמרוויח עשרים אלף וילדיו בגרו.

לעומת זאת, מס פרוגרסיבי לוקח בחשבון את תלוש המשכורת ואת מצבו המשפחתי. כך שהחבר, שמקבל שכר מינימום, ויש לו שתי פעוטות, כנראה, לא ישלם מס, לעומתו החבר השני שבדוגמה ישלם. יש, כמובן, גם מנגנון נוסף, שנקרא "רווחה", מי שמשכר מעט או כלל לא, מקבל עזרה מהקהילה לזמן קצוב (ביטוח לאומי במדינה) או אצלנו תק"ה. אינני רואה איך ניתן להגיע למסקנה (בהינתן שחברתנו מושתתת על סולידריות וערבות הדדית) שמש קהילה צודק יותר ממס פרוגרסיבי.

יפתח שחר: על מנת שחברה תתקיים, היא צריכה להסכים על קודים אתיים, חוקים והבנה שעל האינדיבידואל לוותר על חלק מחלומותיו למען יתרונות אחרים שהחברה מעניקה, כמו ביטחון, הגנה, סולידריות, איכות חיים ועוד.

על מנת שכל אלו יתקיימו, יש צורך בשמירה על המוסכם ולאכוף במקום ששמירה כזו אינה מתקיימת, אם ברמת הפרט או ברמת הקבוצה בתוך אותה חברה.

כאשר אדם החליט להשתייך למדינה מסוימת, מקובל, לפחות במדינות דמוקרטיות מתקדמות, שעליו לציית לחוקי המדינה ובתוכם שקיפות לגבי הכנסותיו (דוחות שנתיים, הצהרת הון וכו'), שעליהן הוא נדרש לשלם מיסים, על מנת לקיים מוסדות ושירותים לטובת הכלל.

סוגיות, כמו שוויון בנטל וחובת גיוס לכול, נכללים בהסכמות חברתיות, והן מטבען מגבילות את חירות הפרט.

בקיבוץ המתחדש המילים שקיפות והצהרת הון של הפרט נתפסות כפגיעה בחירות החבר, ומיוחסות אוטומטית לשלטון קומוניסטי שעבר זמנו. ברור שאת התפישה הזו, בדרך כלל, מובילים בעלי ההכנסה הגבוהה בקיבוץ.

אותם חברים טועים לחשוב, שלעולם חוסן. הם תמיד יישארו צעירים, בעלי משרות מתגמלות, כל בני משפחתם לנצח ייהנו מבריאות טובה, לעולם לא יולדו להם או במשפחתם הרחבה, ילדים בעלי צרכים מיוחדים, דירתם לא תיזק מאש או טילים או שיטפון. ואם חלילה משהו מזה יקרה, בטוח שהחברה, הקיבוץ והמדינה - חייבים לבוא לעזרתם, כי הם לא באמת אשמים שמהו רע קרה להם. גם ביגור כבר היו מקרים מעין אלו.

אז נכון, שבין חברה המקיימת את חוקיה לבין חברה שהתפרקה מהם, ישנם מדרגים נוספים, אבל, לצערי, לפחות בשלב הנוכחי של הקיבוץ, ישנם כוחות חזקים המובילים אותנו לעבר שחיקת ההסכמות החברתיות לטובת תועלתם האישית והמשפחתית על פני התועלת הציבורית.

ותיקים) לאלה שמקבלים (הנקלטים). הנקלטים הם קבוצה מוגבלת של כ-80 מועמדים (ללא המשכיות). זאת קבוצה שאיננה כוללת: משפחות שאין להן עדיין ילדים בגיל הרלוונטי ומשפחות שילדיהן החליטו לא לחזור לקיבוץ, או שפשוט לא היו מספיק ערניים להיכנס "לרשימה". לא מדובר בכך שקבוצה שנותרת אדישה ומנגד הקבוצה השנייה מרוויחה. יש מרוויחים ויש מפסידים.

5. **דוגמה לתוצאה מאוזנת** - בגין כל מטר (בטווח של 120-160), התרומה של הוותיקים יוצרת לנקלטים הנחה מול רמ"י, שגדולה מהתרומה של הוותיקים (נניח כפליים). ככל שהנקלטים היו מחזירים לוותיקים (נניח חצי ממה שקיבלו), היה נוצר מצב מאוזן ביו הנקלטים לוותיקים.

6. **האם זכות ההנחה היא של הנקלטים או בעצם של ההורים?** ככל שהזכות היא של ההורים, היה נכון לחלק זכות זאת באופן שוויוני ולא בשיטת "כל הקודם זוכה". קיבוצים שעוברים תהליכי שיוך יצרו מודלים המטפלים בסוגיה - בראיית זכות הורים שוויונית.

לסיכום - אין כאן "טובים" שרוצים בקליטה ו"רעים" שלא רוצים. הדיון רחב יותר. **כל יצירת נכס עודף על חשבון נכס** אחר, דורשת איזון בין הנותנים למקבלים. תהליך השיוך הוא בלתי נמנע. הוא נגזר משינוי אורחות החיים שעליהם הוחלט ב-2018. הוא מקבל יתר תוקף מכך שרוב הדור הצעיר ביגור רוצה בכך. התהליך מתרחש בכל רחבי התנועה הקיבוצית. **תחושה שהתוצאה איננה מאוזנת לכל שכבות הגיל ביגור: בהיבט הקנייני וגם בהיבט התכנוני - מייצרת התנגדות מיותרת** - כזאת, שכנראה משתקפת בתוצאות ההצבעה בקלפי.

לאחר ההצבעה בקלפי על הגדלת חלקת המגורים, הועלתה טענה, שהציבור לא מבין את ההסברים. לכן הצעת הצוות לא עברה בקלפי.

צפיתי באסיפה, ונראה לי שנכון לשאול - האם הבעיה היא רק בהבנה? או אולי בעובדות עצמן? להלן עיקרי הדברים:

1. באסיפה נטען, שבעבור חברים וותיקים הגדלת מספר היחידות מ-700 ל-781 היא רק עניין של "עיתוי תזרמי". **לא מדויק.** חבר ותיק שלא רוצה כלל למכור את הנכס אלא להוריש אותו לתמיד (לדוגמה, אם ילדיו יגורו בקיבוץ לעד), בעבורו התשלום הנוסף של 33% במקום 3.75%, הוא לא רק "עיתוי התזרמי". נוסף לכך, שעומס תזרמי בביצוע העיסקה, יכול להיות קריטי לחבר.

2. האם חברים שדירתם פחות מ-120 מטר **אדישים לדיון? לא מדויק.** דחיית התשלום היא נכס שוויתור עליו הוא חד כיווני. האפשרות לדחיית תשלום איננה רק ליום העיסקה. זאת, זכות שיכולה להישמר להרחבת הדירה בעתיד, לחבר עצמו או ליורשים בהמשך.

3. האם חברים שהתקבלו לחברות **אחרי 2007 ולפני 2018 לא רלוונטיים לדיון? לא מדויק.** סביר להניח שרובם יורשים של דירות, עם ילדים בגילאים שאינם נכללים "ברשימת הנקלטים". הדיון כנראה רחב בהרבה מקליטה בלבד (כפי שהוצג). ולכן, כרוך בעובדות באיזון זכויות בין קבוצות גיל שונות.

4. האם מדובר ב-100 מיליון ש"ח, **שרק צריך "להרים מהרצפה"? לא מדויק.** אין זהות, בין התורמים (חברים

תודה

על ערב בברכה לכל המחלקה אונקולוגית של בית חולים רמב"ם עם המשפחות, כולל ילדים ונכדים של הצוות. תודה לקיבוץ יגור ולגבו גולדשטיין שעזר בארגון.

מרים בן הרוש

תקופת אלול-תשרי עמוסה במיוחד: סיום החופש הגדול, תחילת שנת הלימודים, הסתיו, האוסף הגדול של חגים ומועדים, זכרון 6 ו-7 באוקטובר, ושטף הסיכומים הקבוע הגודש ומציף תחושות, מחשבות ושאלות, עד כדי מועקה. בשנים האחרונות נוספו לעומס החגים והמועדים המסורתיים אירועי המהפיכה המשטרית, שבר החטופים והמלחמה שלא נגמרת. כל אלו יוצרים משקולת בלתי נסבלת כמעט. לדרישה המסורתית לתפילה, לחשבון נפש, לסליחה וכפרה - מצטרפות הציפיות להתחדשות, ל"התחלה חדשה", לתקווה, לאופטימיות ולתובנות רעננות באישי ובכללי. ואילו מוסיפות, פרדוקסלית, משקל על הלב. מי יכול לעמוד בציפיות האלה, כשהמצב ב"קאנטיים". בתוך כל זה - אנו מקיימים שיחה שמנסה למפות את המרחב האישי והכללי, ולהעלות ממנו, בכל זאת, השראה, וחוויה אישית. תודה לכל מי שהרימו את הכפפה ושיתפו במחשבות ורגשות, בניצוצות אור, דקירות כאב ובשמחת החג שלהם.

נירית מלכין

רגע אהוב: בראש השנה ארוחת החג המשפחתית עם כל המאכלים האהובים. במוצאי יום כיפור ההתכנסות של כל הקיבוץ ליד בית הכנסת, הציפייה שיצאו עם השופר בסוף התפילה ושבירת הצום המשותפת כקהילה. בסוכות - בניית הסוכה בגנים.

שירי חג אהובים: "עוד תראה כמה טוב יהיה בשנה הבאה", "שנה טובה לדוד גיבור אשר על המשמרת", משפט שקיבל בשנתיים האחרונות משמעות קצת יותר עמוקה וכואבת. וגם, כמובן, נעמי שמר עם יכולת דיוק מדהימה של תקווה ויופי, "בראש השנה צמחה שושנה..." ובמילותיה אחל ליגור ולכולנו, שיפה ושונה תהא השנה, שתביא בשורות טובות ואולי קצת נחמה.

עינב רוזיאו

רגעים אהובים בחגים: ההכנה והמסירה של אגרות שנה טובה, מסורת שאנחנו עדיין מקיימים אצלנו במשפחה, בניית הסוכה, כל המשפחה יחד, ההכנה והתלייה של הקישוטים.

זכרון ילדות: בילדותי בהסוללים זכינו בתחרות הסוכה הכי מושקעת, קיבלנו מתנה מכובדת מהקיבוץ. אימי הגננת, אלופה במגזרות נייר לסוכה! **שיר חג:** "ציפור אחת קטנה, שלחה אליי נוצה, זאת מתנה לראש השנה". השנה שהיתה אישית ממש, הבת מצוות של מעיין וסיוון, בחודש האחרון, המעבר לעבודה חדשה ברשת המתנסים בטבעון.

בכללי: שיר שמתאים לימים האלה: "החולמים אחר השמש".

מילת השנה: "בשורות טובות".

ברכה: שנדע ימים טובים נטולי דאגות, שנעריך אחד את השני, את המקום בו אנו גרים ומגדלים משפחה, שנעריך את כל הטוב יום יום.

רגע אהוב: חלון הזמן השקט ביום הכיפורים, העצירה הפנימית לרגעים קטנים.

זכרונות: הריח בסוכה, שתמיד היה חזק מהטעם... האתרוג המסתורי והמוסתר, ענפי התמר, החרובים התלויים, בדי היוטה בצדדים, שרשראות הכותנה הלבנה, הגשם הראשון שמחליט להגיע לפני העונה. **שיר:** "בשנה הבאה". לא כולם יודעים שהשיר נכתב במקור כשיר עצוב והולחן כשיר נוגה ואיטי. מאוחר יותר שינה אהוד מנור מילה אחת: והשמש "תזרח" במקום "תשקע" והלחן של נורית הירש קיבל קצב מהיר, המוכר לנו כיום.

מילת השנה: לצערי, גם השנה המילה היא עדיין חטופים.

שיר ישראלי: "יחד" (חלב ודבש) עם הפתיחה,
 "עוד נדע ימים טובים מאלה".

ברכה למדינה: שנלמד לבחור נכון את מנהיגינו, את דרכנו, את עתידנו.

ברכה ליגור: שנדע להמשיך לשמור על הירוק בעיניים, שנצליח להיות חברים, שנדע להיות פשוטים גם ברגעים המורכבים, שנצליח לשמור על הישן ולקבל את החדש.

רגעים אהובים: סבא לנכדים בסוכה, וגם בקבוצת ריצה, בה מיכל ואני שותפים. יש מנהג בערבי חג תשרי - להגיע לים בבוקר, קצת לרוץ, ואז לטבול במים, להיפטר בים מדברים מיותרים שסחבנו איתנו בשנה שחלפה, ולחזור לקפה ונשנושים. האנשים בקבוצה יקרים לי, ובאופן כללי הים בספטמבר נרגע ונכנס לתקופה הכי יפה שלו בשנה, עם קרירות מסוימת וחבצלות שפורחות בחוף.

שורה משיר: "מה יהיה ומה יחלוף? שואלים הכתבים, כשלאורך כביש החוף מתייצבים החצבים" (רחל שפירא).

כללי ואישי: השנה האחרונה היתה ועודנה לא קלה. המדינה שלי איבדה את הצפון (תרתי משמע). אבל ברוח החג אני משתדל לראות את הדברים הטובים שיש סביבי, ויש הרבה! אח שלי עוסק בשנה האחרונה בהובלת קהילה במושבים בעוטף. יוצא לנו לשוחח על זה. וזה הביא אותי למודעות שהקהילה חשובה לי, ממש. אני גאה להיות חלק מהקהילה של יגור, שדואגת למי שקצת קשה לו, ושמחה בחגיה, והגונה באופן כללי לתושביה. זו מודעות שלא תמיד הייתה לי והיא התחדדה השנה. למשל, בשבועות הופעתי על הבמה (אירוע די חריג עבורי) בריקוד, ונהניתי להיות חלק מהחג ומהקהילה.

מילת השנה: המילה שקופצת לי מייד השנה נזעקת בהפגנות ובאירועים הרבים שאני הולך אליהם: דיייוויייוויייוויייוויייוויי!!!
והכוונה: אנא, תחזירו את החטופים, סיימו את המלחמה ותתחילו לשקם כאן את כל מה שקורס.

ברכה ליגור: שנמשיך להיות "בועה" של יחד מכבד אחד את השני, דאגה לחלש, הגינות ומטרות ענייניות משותפות. שנצמח ונשגשג.

ושנדע לשמור על הבריכה. זו פנינה אמיתית שאני מאוד אוהב.

ליסה רום

רגע אהוב: שפעוטים מסתובבים עם תפוח בדבש ומחלקים לחברים.

שירי חג: "עוד תראה כמה טוב יהיה", בעיקר שזה מושר על ידי הילדים והנוער.

משפט הקשור לחג: "שנה טובה ומתוקה כמו תפוח בדבש".
אנחנו, העם, זקוקים לתקווה הזאת!

שירי השנה: יובל רפאל A New Day Will Rise

מאחלת לישראל להחלים ולהתחזק, ונתחיל לרפא את העם.
עם ישראל חי!

שנלמד את הלקחים, נחליף את ההנהגה לאנשים שבאמת דואגים לעתיד ישראל.

יעל ס"ט רשף

אלא זה תלוי בנו ובמנהיגינו ומכאן לו יהי והאנושיות המוסר הטוב והערכי, ישובו להיות ביננו.

רגע או תמונה מאירועי השנה האחרונה ביגור: חג שבועות - קיבוץ שלם לבוש לבן חוגג יחדיו את הבאת ביכורי עמלו, וקורא יחדיו "הביתה".

ברכה ליגור: לו יהי ונדע להתנהל על פי דבריו של רבי אלימלך: "אֲדַרְבָּה, תֵּן בְּלִבְנוּ שְׁנֵרָאָה כָּל אֶחָד מְעַלְת חֲבֵרֵינוּ וְלֹא חֲסֵרוֹנִים..." שנדע להמשיך ולקיים כאן חברה ערכית, תוך התנהלות מתוך מידת החסד. ובזאת דיינו - שנה טובה.

רגע אהוב: תחושת של סיום והתחלות חדשות בראש השנה, ריח הסתיו, חצבים, הימים כבר מתקצרים ופעם עוד קטפו ביגור כותנה. בסוכות: איסוף המעשים, המילים והאותות...

משפט, פתגם או פסוק הקשור לימי החג: תפילת ראש השנה של רבי אלימלך מלינז'סק" **"וְתִצְלִינוּ מִקְּנָאֵת אִישׁ מִרְעָהוּ וְלֹא יַעֲלֶה קְנָאֵת אָדָם עַל לִבְנוּ וְלֹא קְנָאֵתוֹ עַל אֲחֵרִים, אֲדַרְבָּה, תֵּן בְּלִבְנוּ שְׁנֵרָאָה כָּל אֶחָד מְעַלְת חֲבֵרֵינוּ וְלֹא חֲסֵרוֹנִים, וְשִׁנְדָּר כָּל אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ בְּדָרְךְ הַיָּשָׁר וְהַקְצוּי לְפָנֶיךָ, וְאַל יַעֲלֶה שׁוֹם שְׁנֵרָאָה מֵאֶחָד עַל חֲבֵרוֹ חֲלִילָה"**.

זכרונות: מלחמת יום הכיפורים, ביגור נשארו רק נשים וילדים ונערים. אנחנו התחלנו את כיתה י', גויסנו לעזרה בכל ענפי המשק. את סוכות לא חגגנו באותה שנה, אבל בערב החג כל יגור התכנסה בחדר האוכל, נשים וילדים, וכולנו למדנו את השיר - "לו יהי": "בתוך שכונה קטנה מוצלת בית קט עם גג אדום / זה סוף הקיץ סוף הדרך תן להם לשוב הלום. כל שנבקש לו יהי!" ואז כמו עתה - תן להם לשוב הלום.

באישי ממש: השנה סיימתי תשע שנות ניהול בית ספר דמוקרטי בתל אביב והצטרפתי לניהול בית ספר בפרדס חנה, הנקרא "הבית העגול" מהזרם הדיאלוגי. פרידה וסיום הם תמיד דברים קשים וכואבים, אך אני שמחה שהצלחתי למצוא מקום נוסף, בו אצליח להמשיך במלאכת החינוך.

שיר ישראלי לימים האלה: לאחרונה התפרסם שיר של עילי בוטנר - "חג המשק". השיר מדבר על חג המשק האחרון בקיבוץ עוטף עזה, אבל זהו שיר שגם מדבר עלינו... "קיץ שהגיע אל סופו / ומה שלא הספקנו אולי לא יבוא. / בין הפרדס לבין הרפת / חזרות לחג המשק / עוד מעט תתחיל המלחמה / קיץ שמלא געגועים / צריך לקטוף את הכותנה לפני הגשמים / כל עוד אני זוכר את זה / כל עוד אני נושם את זה / כל יום אני בוכה על זה / כל לילה..."

תמונה שנחשקה בי מאירועי השנה האחרונה: גדי מוזס מחבק את ארבל יהוד בפגישתם רגע לפני השחרור.

ברכה למדינת ישראל: לו יהי והמלחמה הארוכה הזאת תסתיים כבר, והחטופים יוחזרו, שנבין שרק בידינו הדבר, אין כאן כוחות עליונים,

גלית רובנר

רגע אהוב בחגים: הברכות המיוחדות באירועים המשפחתיים. השנה שהיתה אישית ממש: מה שלמדתי מהפברומילאגיה, להרגיש כמו תינוק שנופל, וממשיך לנסות עד שהוא רץ.

שיר שמתאים לימים האלה: "אנחנו עוד נראה את הימים האחרים"

מילת השנה: "יכולת", לא תדע שאתה יכול אם לא תנסה ותתמודד.

ברכה למדינה: שנחזור לשפיות, לאחדות, לאחוה וקבלה.

ברכה ליגור: שנלמד לקבל ולהבין את האחר, בריאות ואושר.

זיוה רודניצקי

רגע חג אהוב: שולחן החג, התערבבות הקולות, השייכות והאהבה.

זכרון ילדות: הסוכה של ההורים, ריח הסכך, השירים עם השכנים, התחושה שהעולם כולו תחת סוכה אחת גדולה.

שיר חג: "נתנה תוקף"

באישי ממשי: למדתי להעריך יותר את הדברים הקטנים: מפגש עם חבר, שיחה עם ילד, רגע של שקט. זה שינה בי את האופן שבו אני רואה את היום יום.

מילת השנה: "תקווה"

שיר ישראלי: "אנא בכוח",

ברכה למדינה: אחדות, ביטחון ושלוש בתוכנו. שנשמור על רוח התקווה והחוסן.

רגע שיא ביגור: טקס יום העצמאות, הדלקת המשואות, היחד הגדול. הרגשתי גאווה ושייכות גדולה.

ברכה ליגור: יגור האהובה, מי יתן ותמשיכי להיות בית חם, קהילה תומכת ומקום שצומח בו טוב לדורות הבאים.

רגע אהוב: בניית סוכת בני/בנות המצווה ביחד, הורים וילדים.
זכרון יגורי: חדר האוכל פתוח עד מאוחר, לכבד גם את הלא צמים ביום כיפור.

באישי ממשי: קבלת תפקיד חינוך וריכוז שכבה בבית ספר עירוני בחיפה, חוויה מאתגרת ומשמעותית.

שיר לימים האלה: "מקום לדאגה"

תמונה שנחקה בי: בוגרי האולפן ששירתו בצבא ועזבו, עוזבים את חייהם בחו"ל, מתגייסים למילואים ונשארים בארץ למען המשימה במשך שנתיים.

ברכה למדינה: ממשלת אחדות רחבה בבחירות הקרובות בשנה הבאה.

ברכה ליגור: "ראשי עיריית חיפה לא גרים בירושלים". כך מאחל לנו חברים מתאימים ומוכשרים מתוכנו שינהלו אותנו.

ארי שנער

ראש השנה תשפ"ו

כל המילים מהשנה החולפת, כואבות עוד יותר.

כל המשאלות והתקוות שביקשנו לא קיבלו היתר.

אותה ממשלה מאכזבת

ממשיכה לקחת ת'זמן

כאילו השעון עומד מלכת

ונשאר כל הזמן בעולם.

הממשלה הזו מרגישה, מן הסתם, כי לא כולנו שווים.

משהו יסודי, פגום ומוכתם

מונע מהם להתנהג אלינו כאחים.

ההמונים הצועדים בהפגנות,

הדגלים, השלטים, הצעקות,

התמיכה בחטופים, במשפחות,

עוצרות נשימות ולא חודרות -

עד מתי?

הצפורים כבר נודדות דרך הרפת למאגר

וכן, הילדים משחקים בתופסת עד מאוחר,

החצב ממשיך לזקוף שרביטו הפורח

הקיץ בורח והסתיו אורח,

הטבע מבשר על החג הקרב

אבל איך נחגוג כשמתגבר הכאב?

כל הודעה מבטיחה מאכזבת,

ועדיין לא מצאנו מנגינה מנחמת.

כל יום וכל רגע מתגנב ומחלחל

עוד סימן חדש מהשנה שתחל:

והלוואי... ובהסכמות...

נחזיר את כל החטופים,

נחבק את המשפחות ואת השורדים

ונביא לקבורה מכבדת את המתים.

כי עוד לא אבדה תקוותינו בת אלפיים השנים

היא נמצאת בתוכנו עמוק, מבפנים,

ואנחנו נמשיך ונשיר עוד המון

כי אנחנו כן נפלנו על הדור הנכון!

שנה טובה לו תהי, אריאלה וולק

נאדנא בגלש"ה

כרמי ברנשטיין (ש' יואל ואילן)

אריאל מאלול (ש' קורא ויקיר)

חנה אוקסוסמן (ש' דנה ובנצין)

אביא ציון (ש' ניה ונאור)

נאצנו בגשפ"י

ליאם חוס (של איז ודיין)

עמאר ברעטליין (של מיה ושיין)

מיה חוס טורלי (של שרון ואילן)

אור יואל (של זיו ותום)

נאדנא בגשפ"י

אריאל חלאוי (ש' רות' ויוסין)

אמילי בונדז'צ'וק (ש' נאריה ורון)

ים קיאל (ש' אלי וברק)

נאודי פדרסון (ש' עינת ואלון)

נאצנו בהמשך"י

שירה עמליה קוטליאר (של מרים ואהוד)

גוני פונציק (של עמית ושקד)

מאורי גונן (של שני ואורן)

גאיה לוי (של נליה ומאור)

נעליים בחדר המורים - סיפור יגורי ליום הכיפורים

ראובן קינן

לפני הרבה שנים חיו ביגור "סבאים" ו"סבתאות". נכון לומר סבים וסבתות, אך כשהיינו ילדים המילים האלו היו חדשות עבורנו וקראנו להם סבאים וסבתאות בדומה לאבאים ואמהות. המילים האלו היו חדשות כי הסבאים והסבתאות היו חדשים בארץ. ליגור הם הגיעו בעקבות בניהם ובנותיהם, החלוצים והחלוצות, שעלו לארץ ישראל להקים מדינה לעם היהודי. חלפו לא מעט שנים עד שהגינו בעברית נכונה: סבים וסבתות.

הם היו דתיים שומרי מסורת בארצות מוצאם, פולין ורוסיה, ולא חדלו להאמין באלוהים כשהגיעו ליגור. הסבים חבשו לראשיהם כובעים, מעל הכיפות, ורבים מהם צימחו זקן. הסבתות לבשו שמלות ארוכות בעלות שרוולים ארוכים. צבעי השמלות היו חומים, כחולים וירוקים מנוקדים או משובצים. הם לא היו זקנים כל כך אך מכיוון שהם לא עלו כחלוצים, מעמדם החברתי היה שונה מזה של בניהם, חברי המשק, והורינו התייחסו אליהם בכבוד כפי שראוי להתייחס אל זקנים.

לאנשים דתיים נחוץ מקום התכנסות לתפילה ולכן הקימו ביגור בית כנסת, צריף ארוך שחולק לשלושה אגפים: עזרת הגברים, שם התפללו הסבים, עזרת הנשים, עבור הסבתות המתפללות, ובאגף הקיצוני היה מטבח, שכינויו היה "מטבח זקנים" ובישלו בו עבורם אוכל כשר.

כל שנה, ביום כיפור, יום של תפילות וצום, כשכל הסבים לבשו לבן ועטפו עצמם בטליתות, נהגו ילדי המשק לבוא לבית הכנסת לצפות בהם ולהאזין לתפילותיהם. התפילות נשמעו כמו מלמול, אך לעיתים היה קול החזן מתגבר והמתפללים הצטרפו אליו בקולות רמים.

הילדים לא הכירו את התפילות והסתובבו בין המתפללים הזקנים שנהגו מדי פעם לקום ממושביהם ולהסתובב בחדר; סבא אחד עטף את ראשו בטלית, קם והתהלך תוך מלמול תפילה בין שורות היושבים, סבא אחר התקרב אל ארון הקודש וחזר לשבת במקומו. אחד הסבים חיך אל הילדים,

תחב אבקת עלי טבק לנחיריו ושאף אותה פנימה.

הסבתות ישבו בעזרת הנשים והאזינו לתפילות. כמה מהן ישבו, ליד הדלת, על הרחבה העשויה בטון.

מערב יום הכיפורים ועד ערב המחרת, צמו הזקנים. לא אכלו, רק התפללו.

ראובן, בצלאל (רס), ושמשון (שביל) היו בין הילדים שהגיעו לבית הכנסת בערב יום הכיפורים. לאחר זמן מה, כשהשמש שקעה, נמאסה עליהם השהות שם והם עזבו את בית הכנסת, אך לא התרחקו. הם ידעו שציפורה, המבשלת במטבח הזקנים, בישלה לפני כניסת החג אוכל לארוחה המבדלת, ארוחה חמה שתוגש למחרת בערב, כשיופיעו בשמיים שלושה כוכבים ויעידו על סיומו של הצום. האוכל שנשמר במקרר העסיק את מחשבותיהם, גירה את קיבותיהם והם החליטו לפרוץ למטבח הזקנים, ולקחת לעצמם מהתבשילים הטעימים.

הערב ירד, החשיכה כיסתה את המשק, הסבים והסבתות סיימו להתפלל, עזבו את בית הכנסת ופנו לחדריהם לתנומת הלילה. רק סבא ילין וסבא כספי, שהיו דתיים מאד, יותר מהסבים האחרים, נשארו בבית הכנסת המואר, אך הם היו שקועים בתפילותיהם ולא שמעו את שהתרחש במטבח הזקנים בקצה המרוחק של הצריף הארוך.

בתחבולה פרצו השלושה את חלון המטבח ונכנסו פנימה. המקרר היה סגור. שרשרת ברזל הייתה כרוכה סביב דלתו ומנעול חיבר את שני קצותיה. הם מצאו בקלות את מפתח המנעול וכשפתחו את המקרר, והאירו לתוכו בפנס, ניבטו אליהם העופות המבושלים וריח המזון המשובח עלה באפיהם. בלי להסס הם החלו להעביר את המזון, שנפשם חשקה בו ולהכניסו לקלחת שהושארה, על השיש, ליד הכיור.

כשכמעט סיימו, נשמעו צעדים מתקרבים וקרקוש מפתחות במנעול הדלת. עוד רגע תיפתח הדלת, ציפורה תיכנס ותדליק את האור. בזריזות, בלי להמתין, מותירים את קלחת האוכל על רצפת המטבח, הם התקרבו אל החלון הפתוח, טיפסו עליו וקפצו החוצה. משם הם נתנו את ריצת חייהם. כשהגיעו כמעט עד שער המשק עצרו לנוח.

כשהאוויר חזר לריאותיהם נזכר ראובן שהנעליים החדשות, שקיבל שבועיים קודם לכן בראש השנה, נשארו במטבח הזקנים. הוא ידע שהנעליים, ששמו רשום עליהן, יסגירו אותו, אך הוא לא העז לחזור ולאסוף אותן.

ציפורה שמצאה את נעליו של ראובן, על רצפת מטבח הזקנים, הביאה את הנעליים למנהל בית הספר וזה הציב אותן על הארון בחדר המורים. הוא שער ש"המאבד" יבוא לבקש את נעליו וכך יסגיר את מעלליו. אבל ראובן מעולם לא בא לקבל חזרה את הנעליים והן שמורות, בחדר המורים, עד עצם היום הזה.

(מתוך "שמענו משק כנפיים", סיפורי ילדות, מחזור י"ח)

שתבא מנתנו שלום

טקס ראש השנה תשפ"ו
בסימן התחלות חדשות
יתקיים ביום ב' 22.9 כ"ט באלול
בשעה 20:30
על רחבת חדר האוכל

"בין אדם לחברו"

במוצאי יום הכיפורים
יום ה' | 2.10 | ב-20:00 | במועדון

"מתחת לאלונקה"

חברים יספרו על שירות המילואים הארוך בחזיתות השונות
חברות יספרו על החיים בבית כשהבחורים במילואים

